

Half-Life

Ötödik fejezet

Írta: Francesco Poli

Fordította: Gajdács Ádám (Mr. Fusion / Aelric)

"Gazdagon, vagy koldusszegényen, de rendületlen hittel, a kudarc lehetőségétől sem tartva tettem, amit kellett, s küzdök álmaimért most is, szilárdabban, mint bármikor ezelőtt."

Ezt a regényt **Derek Kevin Smart**nak ajánlom

Találkozunk a csillagok között...

Nyilatkozat

Bárki, aki ezt a dokumentumot olvassa, kinyomtatja, vagy akár csak birtokolja, elismerte, hogy magára nézve érvényesnek tartja az alább leírtakat.

[A közérthető magyarázatok és megjegyzések szögletes zárójelben vannak, mint ez itt. Mindenképp ajánlatos az itt leírtak elolvasása, mert fontos dolgokról van szó, és megsértésük nem megbocsátható.]

Ez a regény a Valve Software által készített (és a Sierra On-Line inc. által forgalmazott) Half-Life című játék alapján készült. Minden, a Half-Life című játékban, vagy az ahhoz kapcsolódó munkákban szereplő szellemi termék, mint például, de nem kizárólag, a nevek, helyszínek, és jelképek a Valve Software tulajdonát képezik. Ezen regény megszületését a Valve Software nem segítette, és hivatalosan nem hagyta jóvá, így nincs befolyásuk a regény tartalmára, sem magára a regényre bármilyen formában, kivéve a regény megjelenésének megtiltásához való megkérdőjelezhetetlen jogukat. Amennyiben a Valve Software erre vonatkozó kijelentést tesz, a regény minden további kommentár nélkül megsemmisítésre kerül, és a továbbiakban nem lesz hozzáférhető a nyilvánosság számára.

[Tehát ami nem a Valve-é, vagy bárki másé, az az enyém. Egy kérés a Valve-hoz: ne pereljenek be! Ha csak egy mód van rá, kérem, ne pereljenek be!]

Minden más, amivel kapcsolatban sem a Valve, sem más jogi- vagy magánszemély hitelt érdemlően nem tudja bizonyítani, hogy az az ő tulajdonában van, az Francesco "Warzone" Poli szellemi terméke, és kizárólagos tulajdona, minden jog fenntartva. Ilyenformán a kiadvány sem egészben, sem részleteiben nem reprodukálható az eredeti 'Adobe Portable Document Format' (.PDF) formátumon kívül bármilyen más módon, a szerző egyértelmű, közvetlen, és *írással* engedélye nélkül.

[Ne másolja ki, és illessze be más szövegszerkesztő alkalmazásba az eredeti .PDF file bármely részletét, már csak azért se, mert ez nem csak zavarna engem, de elvesznének a szövegformázási elemek is, így a végeredmény kinézete eléggé megkérdőjelezhető volna.]

Mindazonáltal jogában áll kinyomtatni ezt a dokumentumot tetszőleges példányban, azzal a feltétellel, hogy a nyomtatás forrása az eredeti, módosítatlan, általam terjesztett .PDF file, valamint, hogy a kinyomtatott példányra ugyanazon megkötések érvényesek, mint az eredeti .PDF változatra.

Ezen kívül megengedett még a kinyomtatott forma szabad terjesztése, abban az esetben, amennyiben az az eredeti, csonkítatlan, módosítatlan .PDF dokumentumból készült, és a terjesztésért semmilyen, még a papír árát fedező költséget sem számítanak fel, valamint nyomtatvány leendő tulajdonosa elfogadja a fentebb meghatározott feltételeket.

[Kinyomtathatja, de semmilyen módon és formában nem árusíthatja ezt a dokumentumot, és mivel a hordozó eladása a rajta levő szellemi termék eladását is jelenti, ami pedig jelen esetben hivatalosan nem jóváhagyott, árusítása törvénybe ütköző cselekedet. Azonban mivel nem ön a kérdéses anyag szerzője, az ügy miatt végül engem vonnának felelősségre. Világos?]

Terjesztheti ezen kívül, sőt kifejezetten megkérném erre, az eredeti .PDF file-t, amennyiben az az általam kiadott teljes, módosítatlan verzió.

Azonban amennyiben például egy website-on kívánja hozzáférhetővé tenni ezt a file-t, ehhez előbb a szerző írással engedélyét kell kérnie, kivéve, ha maga a szerző kéri fel a file hozzáférhetővé tételére a szóban forgó website-on.

[Hacsak ön nem bizonyítottan érdemtelen erre, és az esetek nagy többségében erről nincs szó, engedélyt fog kapni; ez a kikötés főként azt a célt szolgálja, hogy ön és a site-ja általam megemlítésre kerüljön a file hozzáférhetővé tételének elismeréseképpen, és egy, az ön site-jára mutató link kerülhessen a projekt homepage-ére.]

Amennyiben számítógépes játékokkal foglalkozó magazin kívánná megjelentetni ezt a történetet a kiadványhoz járó CD-ROM-on, írással engedélyt kell kérniük, és eljuttatni részemre a file-t tartalmazó kiadvány egy módosítatlan példányát.

[Nem hinném, hogy ilyen veszély fenyegethet, de hátha valakinek támad egy hirtelen rossz gondolata...]

Ezen magyar fordítás a szerző, Francesco Poli tudtával, és beleegyezésével készült, és a fentebb olvasható kikötések maradéktalanul érvényesek rá. A magyar fordítás, az abban foglalt tartalomtól eltekintve, melynek részleteiben illetve teljes egészében a fentebb említett Francesco "Warzone" Poli, valamint a Valve Software a tulajdonosa, a fordító, Gajdács Ádám tulajdona, minden jog fenntartva.

[Tehát a regényt nem én írtam, csak a legjobb tudásom szerint lefordítottam. Mindazonáltal a fordítási munka tényéből származó eszmei(!) nyereség engem illet, és senki másét.]

Egyéb megjegyzések

A projekt homepage-e

A regényhez egy homepage is tartozik, ami megtekinthető a <http://members.xoom.com/hlnovel> címen.

A dokumentum olvasásához

Javaslom, hogy a következő lehetőségeket állítsa be az Acrobat Reader 'View' menüje alatt, melyek könnyebbé teszik az olvasást:

- Fit width
- Continuous
- Page only

Megjegyzés: az Acrobat Reader 4.0 verzióban ez kicsit másképp néz ki, egy új 'View' menü érhető el a CTRL+K billentyűk megnyomásával. A részletekről a program kézikönyvéből tájékozódhat.

5. "Ellenséget észleltem!"

- Akkor, hogy legyen, uram?

A döntés kimondottan nehéz volt, de nem attól, hogy sok egyéb lehetősége is lett volna. Azért egy pillanatig eltöprengeni látszott, mintha valami végleges megoldást keresne.

Olyasmit, ami lehetővé tette volna számára, hogy egyszerre megtehesse mindkét dolgot. Csakhogy már vagy tíz órája ezen gondolkodott, és nem talált ilyen megoldást.

Legalábbis semmi olyat, ami kevesebb időt igényelt volna annál, mint amennyi a rendelkezésükre állt. Mert az időnek nagyon fogytán voltak.

Mély levegőt vett, mielőtt megszólalt.

- Engedélyezzék a csapást, és tegyék közzé a hírt.

A férfi ezzel aláírta a papírt, és egy kék pecsétet ütött rá.

Atomcsapást mérni a Black Mesára... Ez nem egészen az volt, amit akart, de a legjobb, amivel elő tudtak állni. Az eredeti terv persze az elfoglalása lett volna, de azoknak a valamiféle szörnyeknek a felbukkanása miatt ez a lehetőség többé nem jöhetett számításba.

És bár a szörnyek kitörésének megakadályozása, és az elfoglalás lett volna a két legfontosabb feladat, az intézmény megsemmisítése egyben két másik célt is teljesített volna, amelyeket szintén nem lehetett másodrendűnek nevezni, legfeljebb az első kettővel összehasonlítva.

Végül a férfi felhagyott a töprengéssel, mert más dolga is akadt, ezek közül a legfontosabb most éppen az, hogy megfogalmazzon egy meggyőző beszédet, amit holnap reggel fog elmondani a sajtótájékoztatón.

Ami azt illeti, nehéz munka lesz.

A gránát mellément. Nos, csak egy kicsit... De akkor is mellé, és nem azért, mert a célpont olyan ügyes volt.

- Megint... Kudarcc. – hajolt le az alak, láthatóan letörten, - Még egy gránátot sem tudok rendesen eldobni... Hogy mondhatod, hogy az Egyetlen...

- *Hagyd a panaszkodást! Erre egyszerűen nincs időnk!* – a hang nagyon szigorú volt - *Feladatod van! Még hozzá fontos, és nagyon jelentős. Így sem neked, sem nekem nincs időm haszontalan, és teljesen ok nélküli önsanyargatásra. Megtetted, amit kellett, bevált, ennyi.*

- De én... – végül nagy levegőt véve elfogadta a dolgot, - Nem, igazad van. Jobb, ha továbbmegyünk.

És az alak, kissé botladozva a sötét folyosón, tovább folytatta útját.

Az első benyomás mindig csalóka. Gordon csak alig öt perce volt a hűtőkamrában, és most már még a ruha fűtőrendszere ellenére is érezte, hogy nagyon hideg van odabent, legalább mínusz ötven fok.

A padlót vékony jégréteg borította, valószínűleg az ajtó körül lecsapódott víz fagyhatott meg, és a hűtőberendezés halk zúgásán kívül csak a léptei voltak az egyetlen elkülöníthető zaj a helyiségben. Vagyis inkább a helyiségek láncolatában, mert Gordon rájött, hogy a hűtőkamra meglehetősen nagy, és különböző kisebb kamrákból áll, melyeket rövid átjárók kötnek össze. Az alaprajz egy négyszög volt, minden oldalán három kamrával, középpütt pedig a terjedelmes hűtőberendezéssel.

Az egyetlen jó hírnek az tűnt, hogy ennek a területnek volt áramellátása. Ami persze nem is volt annyira meglepő, tekintve, hogy az itt tárolt dolgok valószínűleg rosszul reagáltak volna a hőingadozásra, mindenesetre így legalább a lámpáját kikapcsolhatta.

A legjobboldalibb sornyi kamrában volt, azok közül is a legelsőben, ahol különféle húsok lógtak alá a plafonhoz rögzített hosszú kampókról. Gyorsan megvizsgálta a húsokat, melyek

bár természetellenesen fehérnek tűntek, nem mutatták jelét hőhatásoknak. Érdekesnek tűnt a dolog, de nem volt rá ideje, sokkal fontosabb teendői is akadtak.

Észak felé indult a következő kamrába, ami szintén tele volt különféle húsokkal, melyek egy dologban hasonlítottak egymásra: nem úgy néztek ki, mintha bármiféle, Gordon által is ismert állatból származtak volna.

A szellőzőrendszer bejárat nyílása egy kamrával előtte, és egyel balra volt.

Hirtelen meghallott valamit. Megtorpant, hogy hallgatózhasson, és a halk zúgáson kívül észre is vett még valamit... Majd megint. Határozottan hallható volt. Nem volt sem ütemes, sem állandó hang, inkább valami csattanáshoz hasonló, olyasmi, mikor az ember ide-oda kapcsolgat egy nagy, nehezen mozgó kétállású kapcsolót.

Nem, igazából nem is mechanikus zajnak tűnt, annál sokkal... Élőbbnek.

Tett előre néhány óvatos lépést, aztán megint meghallotta. De ezúttal hallott valami mást is.

Valamit, amitől undor fogta el: csámcsogást.

Belépett ennek az oldalnak az utolsó kamrájába, ahol a következő folyosó már bal felé indult, hogy majd visszaforduljon a bejáratához, és öt alakot látott valami fölé hajolni. Mi az ördögöt csinálhattak ezek itt?

- Erm... Bocsánat... – szólította meg őket. Az egyikük erre felegyenesedett, és felé fordult, így Gordon megláthatta, mi fölé görnyedt az imént.

**BEEP* *BEEP* "Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva." *BOOP* *BOOP* "Figyelem: egyenlőtlen esélyek. Elővigyázatosság javasolt."*

Egy test volt az.

Egy biztonsági őr kék egyenruhás teste... Már ahol még megvolt rajta a ruha, ugyanis hastájékát feltépték, és a vér vörösre festette az egyenruhát, és a padlót a test körül. És a lények, amelyeket Gordon csak most, sárga fejüket látva azonosított az egyik fajta szörnyekként a testből lakmároztak.

Rosszullétével küzdve Gordon észrevette, hogy a feszítővas ott van a kezében, rápillantott hát.

Újra meg fog történni. A szörnyre pillantott, ami máris feléje botladozott, majd megint a holttestre.

Ezúttal nem fog ellenkezni.

Ezúttal akarta, hogy megtörténjen. Hogy bosszút állhasson azért a szerencsétlen emberért.

Előre mozdult, úgy érzete, mintha lábai az ő akaratának engedelmeskednének, de tudta, hogy nem így van. Hamarosan már csak kevesebb, mint egy méterre volt a lénytől, jóval karjainak hatótávolságán belül.

Az megpróbálta megütni, de elhibázta, mivel Gordon elegáns mozdulattal kerülte el a csapást, meg sem torpanva, mintha már jó előre tudta volna, mi fog történni.

Pedig egyáltalán nem tudta. A szörnycsoport most már a balján volt, de nem közeledett. Sőt, távolodni kezdett tőlük, és aznap először kívánta, bár ne így volna.

Meg akarta ölni őket.

Azt akarta, hogy...

Istenem – gondolta Gordon, ahogy teste ment a maga útján, ismét önállósítva magát. Hát kezdett ő is olyanná válni? Egy vérszomjas szörnyeteggé, mint az a... Része, amit ésszerű énjének utasításait figyelmen kívül hagyta, viszont most is saját akarata szerint mozgatta a lábait?

A feszítővas egyenes vége közben utat talált a falban levő rács keretének nyílásába. Egy rács? Persze, a feladata. Egy kis mozdulat, a feszítővas most emelőként működik, és a rács már ki is zuhan a helyéből a földre. Gordon egy akrobatikus mozdulattal felszökkent, és bekúszott a nyílásba.

Néhány méternyit kúszott, majd még mindig négy lábon, megállt a szűk szellőzőjáratban. Ennyi volt. Nem repkedtek golyók, nem volt véres harc, nem kerültek újabb holttestek a padlóra.

Már majdnem megfordult, de aztán rájött, hogy elég nagy ostobaság lett volna. Ha még rossz énje sem tartotta kivitelezhetőnek a dolgot, neki magának ugyan milyen esélye lett volna rá?

És már megint helyben volt, a rengeteg töprengenivaló között. Mennyi kérdés... Rossz énje talán félni kezdett? Vagy csak a lőszerral akart takarékoskodni? Esetleg...

De az előtte levő csatornaszakasz végül emlékeztette a feladatára.

Miután túl vagyok ezen az egészen – gondolta – lesz egy hosszú beszélgetésem egy pszichiáterrel.

Miután erre ígéretet tett magának, kúszni kezdett a járatban.

- Vii-gyázz!

Alig több mint tíz másodperc alatt az egész század felsorakozott, és teljes készségben állt. A férfi, akit rangjelzései tábornokként azonosítottak, büszkén nézett végig a sor egyik végétől a másikig.

- Na jó, fiúk-lányok. Mindannyian tudják, miért vagyunk itt, és azt is, hogy nem fogom túlzottan bő lére eresztett eligazítással untatni magukat. A feladatunk egyszerű: bejutni az A-14-es bunkerbe, elhelyezni a tölteteket, és kijutni, közben nem ejtve foglyokat, nem kérdezősködve, és nem válaszolva a kérdésekre. Világos?

Az "IGENURAM!" teljesen egyhangú volt.

- Rendben, helyes... – a férfi rövid szünetet tartott, és idegesen, a lába elé nézve járkálni kezdett.

- Nézzék, emberek... – nagyot sóhajtott, nyilvánvalóan zavarta valami, - Van még valami, amit el akarok mondani. – ekkor megállt, felnézett, és megint végigjártatta tekintetét a sor egyik végétől a másikig.

- Ezt most játsszák biztonságra. *Nagyon* biztonságra. Különlegesen erős ellenséges tevékenységre kell számítanunk odalent. *Néhány* nagyon durva darabra, hátborzongató technológiával, idegenekre, és egyéb alaposan eltolt projektekre, amiket meg lehet kínálni egy-egy gránáttal.

A sorban állóknak a szeme sem rebbent.

- Tehát elvárom, hogy erre a küldetésre a mottónk legyenek effélék, mint 'nincs szükség halott hősökre', 'nem kell az egyszemélyes kommandó', meg az egyéb 'legyenek óvatosak' szövegek. Világos?

Az újabb "IGENURAM!" ugyanolyan személytelen volt, mint az előző.

- Rendben. Akkor lássunk neki.

A tábornok intett, a több mint harminc ember pedig rendezetten beszállt a számukra kijelölt Chinookokba. A férfi szállt be utolsónak, de előtte még az égre pillantott, és halkan így szólt:

- És Isten legyen irgalmas hozzánk...

'Mi az ördögnek keltem fel ma reggel?' A kérdés már annyira elcsépeledt volt, de Gordon pontosan ezt gondolta azokban a pillanatokban és bár már nem is egyszer próbálta szétkergetni a fejében gyülekező kérdéseket, nyilvánvaló volt, hogy nem szabadulhat meg tőlük.

Ezért aztán mostanra többé-kevésbé végleg le is tett a próbálkozásról, és igyekezett egyszerűen csak összegezni az eddigi eseményeket, de abban még mindig túl sok, és túl nagy lyuk tátongott, amelyeket nem tudott mivel kitölteni. Ilyen volt például a vizsgálati helyiségben rátört hirtelen rettegés az Ethertheltől...

Igen, a vizsgálati helyiség, ahol az összes nehézsége megkezdődött. Vajon 'rossz énje' állt bármiféle kapcsolatban az Etherthel? Az utóbbi időben kezdte ezt gyanítani. Ellenben a legtöbb részlet még mindig nem akart értelmes dologgá összeállni, ezért inkább újra a jelenlegi feladatára igyekezett összpontosítani, különösképp arra a problémára, amivel épp szembesült.

Mikor ellenőrizte a térképet, észrevette, hogy nem mesze attól a helytől, ahol éppen volt, egy nagyobb helyiség következett, valami elosztókamrának tűnt, amin át kellett haladnia ahhoz, hogy tovább juthasson a szellőzőrendszerben.

Maga a probléma egyszerű volt: mi várta abban a kamrában? Sejtése alapján a legvalószínűbb, hogy egy méretes, és még mindig működő ventilátor lehet ott, készen arra, hogy apró darabokra szabdalja.

És ezt a félelmét látszott igazolni az is, hogy már egy jó ideje ritmikus, zúgó hang visszhangzott abból az irányból.

Nekikészülve, hogy megint előbbre küszson egy darabon a szellőzőben, Gordon megpróbált ülő helyzetbe manőverezni, hogy a ruha mellrészén levő lámpával bevilágíthassa az előtte levő szakaszt. De pár méternél tovább így sem látott előre, addig viszont semmi különösét nem vett észre.

Végül tovább indult, a ruha tervezőit átkozva, hogy miért nem tudtak inkább egy fejlámpát megálmodni.

**BEEEEEEP* "Fejlámpa csak a PV390-es kiegészítő sisakhoz jár."*

Elfojtott egy kuncogást; sejtetett volna valami efféle választ. Tovább mászott előre a szűk helyen, ahol megfelelő fényforrás nélkül menet közben nem igazán látott semmit. Persze ez néha jól is jött, most például nem is akarta igazán tudni, mi volt az a puha dolog, amit a kesztyűje alatt érzett, a légakna kemény acélja helyett.

A visszhangzó zaj egyre erősödött, mikor megint befordult egy sarkon, és a csatornát már kezdte is megvilágítani valami halvány derengés a következő fordulón túlról. Nagyon remélte, hogy sikerül egy darabban átküzdenie magát az előtte álló akadályon.

Ekkor hallotta meg az újabb hangot.

Jócskán különbözött a másiktól, és sokkal közelebb levőnek tűnt a mindenhol jelen levő háttérzajnál is. Mikor a hang megismétlődött Gordon megállt. A hang újra meg újra hallatszott, és határozottan előlről érkezett. Megpróbált maga elé világítani a lámpával, de amint olyan helyzetbe küzdötte magát, hogy a fény már egy jó méterrel eléje vetült, látóterét egy száznak tűnő dolog töltötte be. Tátogott, valami sárga nyálkát nyáladzott, és alig pár centire a szemétől kitartóan rága, és csak rága a védőpajzsot.

A szájban pedig...

Sem megijedni, sem undorodni nem volt ideje, olyan gyorsan tépte le, és hajította el magától a lényt.

Becsukta a szemét, hogy megszabaduljon a szörnyűséges teremtmény belsőségeinek elborzasztó látványától. Egyszerűen undorító volt, és csak akkor ismerte fel, hogy mivel is találkozott, mikor a jellegzetes, halk, nyekergő hang megint megismétlődött.

Ráadásul ez az ízé még nem pusztult el.

Megint feléje ugrott, és Gordon, mert másként reagálni reménytelenül képtelen volt, reflexből elfordította a fejét.

De a lény nem érte el, és a nyekergés is abbamaradt.

Egy pillanattal később pedig megérezte, hogy a jobb keze markol valamit. Valami nehezet.

Ránézett, és a lámpa szórt fényében a feszítővasat látta, az egyenes végével előre. A feszítővason pedig...

Undorodva rázta le róla valahová maga mögé a hivatlan vendéget, ami egy újabb réteget hagyott a feszítővasat borító, időközben már megszáradt nyálkaréteg tetején, és folytatta útját.

Legalább ha erre összpontosított, nem kellett arra a rengeteg gyomorforgató dologra, a lényekre, és a nehézségekre gondolnia, amikkel eddig szembesülnie kellett az elmúlt néhány órában. Legalábbis mikor sikerült összpontosítania.

Tovább küszört előre, befordult a következő sarkon, és benézett az az után következő helyiségbe. Bárhonnan jött is a zaj, nem ez a helyiség volt a forrása. Végre egy jó hír.

Óvatosan megfordult, lemászott a járatból, és mikor lehuppant a padlóra, valami elroppant a lába alatt.

Lepillantott, hogy lássa, mi lehetett az.

- Alfa vezér, Echo kilenccel megszakadt a kapcsolat!

- Hallottam, Echo három, köszönöm.

Ideges volt, sőt, túlfeszült ideges, bár az oka megvolt rá. Két embert már elvesztett, és a vége még sehol sem látszott.

- Bravo, mi a helyzetük?

- Minden rendben, uram.

Pont, mint tíz perccel ezelőtt. Egyelőre az ő feladatuk volt a legfontosabb, mivel az egész szektorra kiterjedő energiahiány miatt jelen pillanatban gyakorlatilag csak a rajtaütések céltáblának voltak jók, ezért a céljuk a tartalék generátorok beindítása kellett, hogy legyen. De azok még nagyon messze voltak attól, hogy biztosítottak lehessen tekinteni őket.

Biztosítottak... Azóta, hogy Echo kilenc meghalt egy már megtisztított területen, ugyan ki tudta volna megmondani, mi számított biztosítottak, és mi nem? Jelen pillanatban legfeljebb csak reménykedhettek.

- Bravo egy jelenti: elsődleges célpont látótávolságban.

- Remek. Intézzék el gyorsan, Bravo!

- Nem gond, vezér. Nyomd meg a gombot, és... A varázslat véget ér.

Átkozott Bravo kettő. Fiatal, tapasztalatlan, és vérszomjas... Egy napon drágán meg fog fizetni ezért, ha nem változtat gyorsan a hozzáállásán.

- Uram, Bravo vezér jelenti: feladat teljesítve. Visszatérünk a...

- Picsába, az meg mi ott?!

Több MP5-ös sorozattűz hallatszott a rádióból, amit hirtelen elfedett egy feltöltődő Szolga jellegzetes hangja.

- Bravo vezér elesett! Bravo vezér elesett! Zabálj ólmot, mocsok!

Újabb lövések, ezúttal egy teljes automatára állított rohampuskából.

- Vissza a bázisra, vissza a bázisra! Végrehajtani, AZONNAL!

Megint a rohampuska hangja, majd újabb feltöltődés. Torz nevetés, távolodó léptek, majd csend.

Ez így együtt már négy elvesztett ember. Hogy az isten verné meg ezt az egészet.

Csontok. A padlót csontok borították, mint az, amit az előbb széttaposott.

És a legijesztőbb az volt az egészben, hogy a csontok hátborzongatóan emberinek tunk.

A helyiség ezen kívül azonban teljesen rendben levőnek látszott, számos szellőzőcsatorna futott a plafon és a padló, illetve a falak között, kereszteződve, vagy épp megkerülve egymást. Az a járat, amit keresett, épp átellenes oldalon volt ahhoz képest, amelyikből érkezett, ráadásul nyitva.

Furcsa... Vagyis egyáltalán nem furcsa, hiszen annak, ami csontváznak használta a helyet, jönnie kellett valamerről. Így csak azt remélhette, hogy az a valami nem épp ott tartózkodik, amerre Gordonnak mennie kellett.

**BEEP* *BEEP* "Figyelem: ismeretlen biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Fokozott óvatosság javasolt."*

Na ne! Bekapcsolta a lámpáját, bár ez nem sokat segített a helyzeten, mert egy vörös fényű lámpa már így is megvilágította a helyiséget, és körbepásztázott vele fönt, lent, és maga mögött...

Semmi. A puska, amit csak most vett észre a kezében, a lámpa fénysugarával együtt pásztázott körbe, majd szorítása valamelyest enyhült a markolaton. Hibázott a ruhája? Ez elég különös volna... De mi nem volt az eddig a mai napon? Tovább pásztázva a helyiséget mindkét eszközzel, Gordon megindult célja felé, ám hirtelen úgy érezte, mintha valami megérintette volna alsó lábszárát.

Megpróbálta megnézni, mi az, de erre nem maradt ideje, a világ ugyanis hirtelen tótágast állt körülötte.

Annyira különbözött attól, amit elképzelt magának az ember. Bár hogyan lehetne leírni, milyen érzés a halál?

- Ez itt... Ez már a pokol, igaz? Végre...
- *Nem. Nem vagy halott.*
- Dehogynem. Ezt nem élhettem túl...
- *Nos... Valahogy mégis sikerült.*
- Ki vagy te? És ki vagyok én?
- *Én... – határozott, hosszú szünet következett, mielőtt a hang folytatta, - Én te vagyok.*
- Te? Én? De én... Mi ez, valami eszelős vicc? Egyáltalán nem szórakoztató! Hagyd abba!
- *Nyugodj meg! Minden... Minden rendben.*
- Nincs rendben! Miért zöld színű minden? Mik ezek a buborékok körülöttem? Miért nem tudok mozogni? Ki akarok jutni innen! Azt akarom...
- *Csillapodj! Nyugodj már meg! Tudod, én...*
- Válaszokat akarok! Most, *rögtön!*
- *Rendben, jól van. Megkapod a válaszaidat. Csak nyugodj meg végre, oké?*

D átgondolta a tervet, amit az imént javasoltak neki.

- Ez valószínűleg a legértelmetlenebb feladat, amit valaha tőlem kaphat, G!
- Nincs mássz lehetőség, uram. És ez kevésbé vesszéyes, mint az a módsszer, amit ön javasolt.

- Nos, ezt el kell ismernem. De akkor sem épp a legbiztonságosabb dolog megpróbálni elfogni egy...

A rádió ekkor megreccsent:

- Uram, kapcsolat! Osztag, indulás... A szentségit, mi ez az ízé?!

Számos furcsán hangzó lövés hallatszott, melyek mindegyikét valami rövid, sikolyszerű hang követte, majd ezután egy jóval hosszabb, és határozottan emberi sikoltás hallatszott. Ilyen az ő szerencsájuk. Arra számítottak ugyan, hogy azok a micsodák átalakultak, vagy mutálódtak az eltelt évek során, csak éppen D abban reménykedett, hogy jobbra ugyanolyan ártalmatlanok lesznek, mint voltak.

- Gamma három elesett! Osztag, leszedni azt a dögöt!

D feszülten hallgatta a rádióból érkező újabb, ezúttal eltéveszthetetlenül emberi fegyverekből származó lövéseket, ami alatt azért továbbra is hallhatók voltak azok a másfajta, rövid sikításokkal kísért hangok is. Mikor használják végre a semlegesítőt?

- Gamma négy, balra, és zárótűz! Gamma kettő, fedezzen, benyomulok!

Hiszen végül is ez volt a lényeg az egészben. Ha sikerül, már majdnem készen is lesznek. Ha sikerül...

- Nem tudom sokáig ott tartani. Túl...

A rádióból rövid időre csak statikus sercegés hallatszott. Ez sikert is, kudarcot is jelenthetett, és D mármár lélegzetviasszafojtva nézett G-re, aki azonban szokás szerint nagyon nyugodtnak tűnt. Hogyan lehet egy ember ilyen higgadt, mikor körülötte dúl a vihar? D

persze tudta a választ: ember erre nem volna képes. A zaj elült, és kivehetetlen szavak hallatszottak a rádióból.

- Küld...ve! ...pont...énk!

- Gamma, ismétlje.

- ..mételtem: kül...tés teljesítve. A célpont a miénk. – nyertek végre értelmet a szavak, és jó híreket hoztak. D megnyugodott, ez volt az első jó hír a mai napon. Egy pillanatra még annak a gondolatával is eljátszott, hogy azok a használhatatlan alakok, akiket a D szektorba küldött, talán mégis csinálnak majd valami hasznosat is, bár ebben már egyáltalán nem reménykedett.

Annyira sikerült előre hajolnia, hogy ránézessen a jobb lábára, így láthatta, mi kapta el. A látvány nem volt valami szívderítő: bármi lett légyen is az az izé, mindenesetre nagy volt, vörös, nagyjából hengeres formájú, és akkora szájjal rendelkezett, amibe Gordon feje gond nélkül befért volna. A nyelvéről már nem is beszélve.

Ugyanis az volt az, ami elkapta, és most a jobb lábánál fogva fejével lefelé tartotta Gordont, arról pedig, hogy mi fog történni, mikor a száját a lábától elválasztó jó három méter elfogy, a szürcsölő és nyámmogó hangok ékesszólóan beszéltek.

Az egyetlen dolog, amiben még reménykedhetett, hogy 'rossz énje' újra akcióba lép. De a távolság gyorsan fogyott, és semmi sem történt.

Aztán ráébredt: miért ne tehetne ő... Miközben a száj tovább közeledett, lengetni kezdte magát előre-hátra.

Végül, mikor már csak alig egy fél méter volt a távolság, végre elég nagy lett a kilengése ahhoz, hogy mindkét kezével megtámaszkodhasson a plafonon, így teljes súlyát, valamint a ruha által adott plusz erőt a jobb lábára helyezhette.

A pattanó hang, amit ekkor hallott, jelezte, elég volt az erőfeszítés. Ám Gordon nagy szerencsétlenségére a gravitáció nem lazsált, egyetlen pillanatot sem késlekedve tette a dolgát, és keményen a padlóhoz csapta Gordont.

BEEP *BEEP* *"Figyelem: gravitációs sokk érte. Károsodás: elhanyagolható."*

Tényleg jó nagyot esett, de legalább egyben volt. Bal lábával lerúgta azt a rondaságot a jobb lábáról, és felnézett. Az izé nyekergett, és bíborszín vért csorgatott egy Gordontól nem messze gyűlő tócsába.

Aztán más dolgok is hullani kezdtek.

Igyekezett nem is nézni az egymás után a padlóra toccsanó belső szervekre, ám miután felállt, mégis ránézett az előtte levő undorító kupacra.

Egy kis émelygéstől eltekintve semmit sem érzett.

Felkapta a támadás során elejtett puskát, és miközben megint igyekezett tisztára söpörni fejét az aggasztó gondolatoktól, elindult a továbbvezető járatban. Persze, mint korábban, az 'agytakarítás' most sem járt sikerrel.

Miért nem reagált 'rossz énje'? Itt volt még egyáltalán, vagy időközben magára hagyta? Nem, ez utóbbi nem valószínű, hiszen mikor mindennek vége volt, megint ugyanazt a természetellenes érdektelenséget érezte, mint korábban. Ha viszont mégis itt volt még, miért nem avatkozott be? Megbízhatott még benne, vagy a következő szörny, amibe belebotlik, úgy öli meg, hogy esélye sem lesz ellene?

Rengeteg kétely, érthetetlen dolog, annyi ostobaság... Miközben a járatban haladt, felötlött benne: azért mégsem volna helyes teljesen figyelmen kívül hagyni őket.

Bár a cél szentesíti az eszközt...

Tényleg így volna?

Persze, hogy így van, hogyan is töprenghet ezen?! Az emberi életek többet, jóval többet érnek bármiféle tudományos felfedezésnél! De vajon azoknak az ismeretlen lényeknek az életénél is, amiket önvédelemre hivatkozva oltott ki eddig?

Befordult a következő sarkon, és meglepetéssel nyugtázta a rátörő világosságot. Odakintről jött, így kimászott a járat végéig, és a padlóra huppant.

Kicsit még vaksin pislogva nézett körül. Egy csendes folyosóra jutott, ami lehetett volna bármelyik azok közül, amiken eddig áthaladt. Csakhogy előtte most ott volt a tábla:

"Raktárházi átjáró", valamint egy balra mutató nyíl, ami egyezett a térképe útmutatásával.

Ideje útnak indulni.

A zöld lassan feltisztult, és végre láthatóvá vált a külvilág.

- Ne! – tépett bele a hang az üres, sötét helyiség csendjébe, mikor az alak rájött, hogy továbbra is mozgásban van.

- Ne... Nem akarom az emlékeket, kérlek... Állítsd meg őket!

- *Semmit sem tehetek ellenük, ezt te is tudod. Sajnálom.*

- De... A mindenit, akkor legalább ne hagyj elaludni, miközben megyek!

- *Nos... Rendben, ebben igazad van.* – úgy hangzott, a hang valóban szégyenkezik, - *Gyerünk tovább.*

A rádió megreccsent:

- Uram, a veszteségeink...

- Tudom, a mindenségit!

A helyiségben köröző D láthatóan dühös volt, és azon töprengett, most mihez kezdjen. A siker ellenére a csapatok túlságosan szétszilálódtak ahhoz, hogy eséllyel álljanak ellen *annak*, legalábbis hosszabb ideig.

- Uram, ssszerintem folytatnunk kellene a terv végrehajtását. Jóval azelőtt végezhetnénk vele, hogy...

D azonban ügyet sem vetett rá, ehelyett kiviharzott a szobából, G viszont nem követte. Ugyanis nagyon jól tudta, mire készül D, és azt is, hogy semmire sem megy vele. A sovány figura így hát csak állt tovább, azt az öt katonát figyelve, akik a nagy hengert vigyázták. És a hengerben levő veszedelmes, nem-emberi lényt.

Hamarosan, egy hasonló henger belsejében lesz majd egy nagyon veszedelmes emberi lény is.

Már csak órák kérdése az egész...

A legutóbbi események csak tovább szaporították gondjainak listáját, de ez már csak a jéghegy csúcsa volt. Etherthel, a rezonancia-kaszád, a lények... És persze a 'rossz énje'.

A rossz én. Nem kéne valami nevet adnia neki? Mert akár megbízható, akár nem, egyértelműen fejének egy elkülönült részében tanyázott, és...

Az isten verje meg!

Ezt majdnem hangosan kiáltotta. Hát mégis, mi az ördögöt csinál? Nevet, bármilyen nevet adni valaminek, ami még csak nem is létezik, elég nagy hülyeség. Sőt, még 'rossz énnak' sem szabadna hívnia.

Hiszen egyértelműen saját magáról volt szó.

Ő maga volt az, csupán csak reflexből cselekedett, és fel sem tűnt neki, hogy mindezt ő csinálja.

- Csak a reflexeim, és nem jöttem rá eddig. Csak a reflexeim, és nem jöttem rá eddig...

Ismételgette egy darabig a mondatot, majd felhagyott a dologgal. Nem sikerült ugyanis meggyőznie magát, így jobbnak látta, ha azt teszi, mint korábban, és folytatja a feladat végrehajtását. Legalább a helyzete mostantól egy kicsit könnyebb lesz, tekintve, hogy talált egy löszerszekerényt nemrég, és mivel nem vigyázta senki, összeszedett mindent, ami a keze ügyébe került. Bár készlete nem gyarapodott túl sokkal, azért volt vagy száz kilencmilliméteres löszere, és nagyjából ugyanennyi patronja a puskába, valamint öt kézigránátja, amik most a ruha egy másik zsebében rejtőztek.

Már nagyon megközelítette a raktárházat, a zöld útvonal, amit követett, véget is ért a pár méterre kezdődő folyosó utáni nagyobb helyiségben. Kocogva tette meg a hátralevő távolságot, csendben kinyitotta az ajtót, és bekukucskált. Senki.

A folyosó jóval szélesebb volt, mint az eddigiek, sőt, igazából már nem is volt folyosó kinézete. A falakat eldolgozatlan, nyers felületű beton alkotta, nem úgy, mint a többi folyosónál, a közepén pedig egy emelőkocsi állt elhagyatottan, rajta egy méretes ládával, valamivel előtte pedig két-két nagy fémajtó mindkét oldalon.

Szinte már izgatottan közelítette meg a bal oldalon levő távolabbt, amin a következő felirat állt: "Raktárház, B átjáró"

Igazi megkönnyebbülést érzett, mikor megnyomta a mellette levő zöld nyitógombot, és végre beléphetett. A raktár hatalmasnak tűnt, a falakat sehol sem látta, mert minden irányban ládák zárták el a kilátást, de nem sokkal előtte egy szürke betonoszlop állt, rajta több táblával. Gyorsan átfutotta őket, és meg is találta azt a jobbfelé mutató jelzést, amin ez állt: "A felszínre"

- Na végre.

Jobbfelé észrevett egy rövid átjárót a ládák között, ami egy nagy lifthez vezetett, aminek nyitott aknáján át egy másik raktárba lehetett átlátni, ami sokkal kevésbé volt megrakva.

A padlószint eléréséhez vagy hat métert kellett volna ugrania, a liftet pedig járművek mozgására tervezték, így másik utat kellett keresnie. Valamivel odébb azonban talált egy kis beugrót, ahonnan egy fémből készült galéria indult ki, ami pedig, ahogy végigkövette a tekintetével, a helyiség sarkában balra fordult, majd egy lefelé vezető létrába torkollott. Már majdnem fellépett a galériára, mikor beszédet hallott odalentről.

- Asszonyom, lehet, hogy behatolók vannak a Lambda részlegben. Úgy tűnik...

- Tudok róla. Majd később foglalkozunk velük.

Miután egy intéssel útjára küldte az ügynököket, az idősebb nő megnyomta a rádió gombját.

- Állapot?

- Jó, asszonyom. Az egyes egység teljesen üzemképes, három, vagy négy órán belül készen lesz a hang-szintézis, és...

- Annyi időnk nincs! Küldjék be most azonnal.

- Ahogy óhajtja, asszonyom.

A kapcsolat lezárult, ő pedig elmosolyodott, pedig ilyesmin elég ritkán lehetett rajtakapni. Pedig csak a sorson mosolygott, hogy milyen fura játékba kényszeríti bele: egy hibát kell kihasználnia, hogy elfoghasson egy másik hibát, amivel pedig valaki más hibáját kell kijavítani. Azt kívánta, bár lett volna egyszerűbb módja... De tudta, hogy ezt a problémát csak a nő tudhatta hatékonyan megoldani.

Ha még életben van.

És hajlandó együttműködni.

Lenézve két tudóst láthatott, a szokásos fehér laborköpenyben, amint a létra irányából egy harmadik, szintén fehéres, de más kinézetű öltözetet viselő alak felé sietnek.

- Hála Istennek, hogy itt van!

- Nem mi vagyunk az egyetlen túlélők, hozzon több embert!

- Sebesültek is vannak. Hívjanak orvosi osztagot is!

A két tudós izgatottan igyekezett túlkiabálni egymást, de ez érthető is volt.

Megérkezett a segítség!

Kalandos utazása a végéhez közeledik. Egy pillanatra felötlött benne: vajon tényleg jó-e, hogy máris véget ért, de gondolatait egy automata géppisztoly tüzének visszhangja kergette szét.

Közelebb lépett a galéria széléhez, hogy jobban leláthasson, és ha kell, célozhasson, mert a jelek szerint megtámadták őket.

Amit azonban megpillantott, az legalábbis rémisztő volt. A fehér ruhás férfi, akiben Gordon csak most ismert fel egy katonát, lelőtte a tudósokat, akik most egy-egy vértócsában heverték a lábai előtt.

Dermedten állt, nem is tudta, hogy a megrázkódtatás, a rémület, a szomorúság, vagy bármi más miatt-e, de képtelen volt mozdulni. A katona közben ráérősen a létra felé indult, csakúgy, mint Gordon, aki alig tudomást véve erről, szintén arrafelé araszolt, olyan halkan, amennyire azt a fém galéria lehetővé tette.

Odaérve még mindig dermedten lenézett, nagy meglepetést okozva ezzel a katonának, aki időközben elkezdett felmászni a létrán, ám Gordont meglátva gyorsan célra emelte fegyverét, és megeresztett egy rövid sorozatot, mielőtt a rázuhanó narancssárga-fekete tömeg a padlóra sodorta.

Gordon dühös volt, nagyon dühös. Nem igazán tudta, mi váltotta ki belőle az érzést, de nem is érdekelte. Rávetette magát a férfira, magával sodorta, majd felpattant, és tett néhány lépést előre, hogy utána megforduljon.

A férfi életben volt, és bár kissé szédelgett, azonnal felnézett, majd Gordonra emelve a géppisztolyt, tüzet nyitott, miközben a legközelebbi ládahalom felé kezdett hátrálni.

BEEP *BEEP* *"Ellenséges földi egyed."* *BOOP* *BOOP* *"Pajzserősség csökken."*

Ez nem volt meglepő, tekintve, hogy Gordon a tűzvonalban nyomult előre.

- Fordulj már fel, nyomorult!

A férfi szavait még a gázálarcon, és a fegyver hangján keresztül is tisztán értette.

Eddig harminc lövés. Gordon, maga sem tudta, hogyan számolta őket.

Egyre közelebb ért hozzá, a férfi háta most már majdnem a ládahalomnak szorult. A ruha magyarázott valamit, de Gordon nem figyelt rá.

Negyven lövés.

A feszítővas Gordon kezében termett, szemeiben a düh lángja lobbant. A férfi ekkor megbotlott, majdnem elesett, és az utolsó néhány golyó elvétette Gordont.

Ötven lövés, majd egy csettenés. A lőszer elfogyott.

A katona pánikba esett, és minden erejét beleadta a Gordon arca felé indított ütésbe. Ő azonban szemrebbenés nélkül hárított, majdnem eltörve a férfi karját a feszítővassal. Az ütest rúgások követték, de nem érték célt. Ezután Gordon rúgott olyan erősen, ahogy tudott, és lágyékon találva a férfit, a padlóra küldte.

- UUNGghhh... Segítség... Az istenit, segítsetek!

A férfi talán rádión át kiabált valakinek, de Gordon nem törődött vele, ahogy a ruhájánál fogva szinte természetfölötti erővel felkapta, és a ládákhoz csapta a katonát, majd lerángatta róla a sisakot, és a gázálarcot, amelyek alól egy ziháló, izzadt arc bukkant elő.

- Ne... Ne öljön meg... Kérem...

Gordon a földre ejtette, a ziháló férfi pedig ott maradt, ahová esett, miközben Gordon otthagya.

- Köszönöm... Köszönöm... Köszönöm...

Ekkor Gordon egy mármár állatias mordulással megfordult, rárontott, és lesújtotta a fejére, egyszer, kétszer, háromszor...

Újabb mordulás, majd további csapások; négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc... Már botladozott, de bevitte a tizediket is.

Végül elhárított attól a véres halomtól, amivé a katonát tette. A test arca felismerhetetlen volt, koponyája teljesen szétzúzva...

Botladozva hátrált el, tekintetét fogva tartotta a borzalmas látvány. Kezéből kifordult a feszítővas, majd Gordon eszméletlenül omlott a padlóra.

- Azt vegyék tudomásul, hogy ez egy bonyolult műtét, és nem...

- Nem garantálhatja a sikert. Tudom! Már egy tucatszor elmondta, ideje, hogy hozzákezdjen!

D türelmetlen volt, mint általában. Tudta, hogy a műtét bonyolult, de azt is tudta, hogy nem tart tovább tíz percnél, plusz az utólagos kondicionálás.

A méretes hengert bioszuppresszív géllal töltötték fel, ami mozdulatlanságra kárhoztatta a lényt. Csak a fejét hagyták ki, arra ugyanis szükség volt a műtéthez. Miután felmászott a néhány lépcsőfokon, az orvos kinyitotta a felső fedelet, és mély lélegzetet véve a maszkon át, kézbe vett egy ceruzát, hogy bejelölje a vágások helyét a koponyatető eltávolításához.

Ezután D-re és G-re nézett, akik ridegen bámultak vissza rá a vastag üvegtábla túloldaláról.

Így aztán folytatta. Felvette a szikét, és gyengéden bemetszette a barnás bőrt a ceruzavonal mentén. Utána kissé remegő kézzel váltott át a lézeres csontvágóra, és azzal is gondosan követte a jelölést. A sárgás vér csak ekkor kezdett szivárogni a vágásból.

Még egyszer kipillantott a továbbra is kifejezéstelen arccal figyelő D-re és G-re, majd két kézzel megragadta, és leemelte a koponyatetőt, amit elhelyezett egy tartóban, majd az elektródákért nyúlt.

- Ez fájni fog... - suttogta, mintha a lény hallhatta volna, majd az elektródák elhelyezésre kerültek a lény agyának elülső, és középső lebenyeiben.

Egy másodperccel később, mikor az összes idegpályáját egyszerre érte inger, a lény szemei, és harmadik keze megmozdult, pedig fel biztosan nem ébredhetett. De egy biztos volt: szenvedett, és jobb volt sietni, mielőtt az agya feladja a küzdelmet.

Felvett egy kis szerkezetet, amit csatlakoztatott a látóközpont kivezetett szinapszisaihoz, majd beütött néhány parancsot a jobb kezénél levő billentyűzeten. Ellenőrizte az eredmény, és meglepetten vette tudomásul, hogy máris működik minden, a műtét sikeres volt. Így végül kiemelte az elektródákat, és megkezdte lezárni a koponyát.

- Nos...? - dördült D hangja a hangszórókból.

- Kész van, és működnie kell. Remélem...

- Én is azt tenném. Foltozza be, és vigyék át... Átnevelésre.

D elmosolyodott, G azonban nem mutatott érzelmeket.

- Miért vagyunk itt?

- *Át kell jutnunk ezen a területen, hogy elérjük az Egyetlent. Csak figyelj, amit mondok.*

- Nem fogom. – vetette meg a lábát az alak.

- *Kérlek, ne... Egyszerűen nem érted, milyen...*

- Nagyon is értem! Értem, mire akarsz rávenni. De én nem vagyok hős, és nem fogom átküzdeni magam minden odáig, hogy megmenthessem a helyzetet. Ezek után semmiképp.

- *Akkor mit akarsz tenni?*

- Hát... - pillantott az alak keserű mosollyal a kezében tartott gránátra, - Annyira egyszerű... Csak egy kézmozdulat. Kíváncsi volnék, hány izomra volna szükség ahhoz, hogy meghaljak?

Egy hosszú percnyi csend következett, de semmi sem történt.

- *Mire vársz hát?*

- Én... Úgyis megakadályoznád, hogy megtegyem, nem?

- *Nem. És ezt te is tudod. Inkább keressük meg az Egyetlent, rendben?*

BEEP *BOOP* *BEEP* "Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét."

BEEP *BOOP* *BEEP* "Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét."

Ez a furcsa mondat visszhangzott a fejében újra meg újra... Mit jelenthet? "Folytassa szokványos tevékenységét"? De hát épp azon volt. Az igazak álmát aludta az éjszaka közepén

az ágyában... Az este volt a HEV tízpróba, és azt nem hagyhatta ki; így most csak abban reménykedhetett, hogy alhat még egy keveset, mielőtt munkába kell indulnia.

Ah, alvás... Minden olyan csodálatos, mikor az ember egy kényelmes ágyban fekszik...

Egy pillanat: kényelmes?

Nagyon olyan érzés volt, mintha pusztá betonon feküdt volna!

BEEP *BOOP* *BEEP* *"Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét!"*

Már megint ez a mondat. Bár ezúttal a hang kicsit más volt, mintha... Rémület csendült volna benne.

Vonakodva nyitotta ki a szemét, majd gyorsan be is csukta ismét, mivel elvakította a fény. Újra próbálkozott, ezúttal lassabban, és végül felismerte, mi történik körülötte. Fölötte ott volt a barlang teteje, amit csak percekkel ezelőtt lőtt át a különös űrhajó, ami időközben szerencsére eltűnt.

Mozdítani próbálta a lábait, de azok nem reagáltak.

Lenézett jobb karjára, de nem látta sehol.

Körülnézett, és látta, hogy mindent vér borít. A saját vére.

Testek heverték körülötte... Aztán valami az arcához ért, és végre felébredt.

BEEP *BEEP* *"Ellenséges földi egyedek."* *BOOP* *BOOP* *"Különösen nagy túlérő. Összeesés nem javasolt!"*

Mennyi időre feketett ki?

"Gordon Freeman viselő inaktivitási ideje: hat perc, ötven másodperc."

Valami ilyesmire számított. Mit is mondott még a ruha?

Ekkor számos, valamilyen fémfelületen trappoló ember lépteinek zaja vonta magára a figyelmét. Három... Öt... Hat... Tíz katona, mindannyian a fölötte levő átjárón siettek valahová! Felkapta a feszítővasat, és a ládák közé bukva futásnak eredt, miközben a lövedékek tucatszám húztak el mellette. Észrevett egy ajtót néhány méterre maga előtt, úgy döntött, az lesz a célja. A lövöldözés folytatódott, majd valami felrobbant mögötte.

BEEP *BEEP* *"Figyelem: pajzs ötven százalékon, stabilizálódik."*

Húha! Már majdnem az ajtóból pillantott hátra, és azt kellett látnia, hogy a katonák teljes erővel nyomulnak utána, és mindjárt földet ér a következő gránát.

Gyakorlatilag gondolkodás nélkül csapott le a még mindig a kezében tartott feszítővassal valamire, amit egy tűzszakaszajtó zárógombjának vélt. Az ajtó valóban ereszkedni is kezdett, ő pedig pillanatokkal az előtt vetette át magát alatta, hogy bezárult volna. De mikorra a második gránát felrobbant az ajtó külső oldalánál, már rájött, hogy csapdába menekült.

- He...? A szentség! Osztag, újabb ellenfelek! – hallatszott a közelből.

- Hű, most mi lesz?

- *Van még kilenc gránátod. Használd őket...*

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob...

- Gránátok! Gránátok!

- Fedezékbe!

Három robbanás, mindegyikük egy másodperccel az előző után.

- A mindenit, szanitéc! ... Szanitécet ide!

- Tűz, tűz!

A rádión át hallható katonák idegesnek tűntek.

- Hé, elkaptam egyet?

- *Csak szórd őket tovább.*

- Osztag, szétszóródni! Négyen velem, a többiek berobbantják az ajtót, és szétrúgják a seggét annak a nyavalyásnak!

- Jaj, ne. Fel akarják robbantani! A fickó nem fogja túlélni ezt a rengeteg katonát!

- *Csak szórd a gránátokat. Ha most abbahagyod, te leszel az, aki nem éli túl! Már majdnem felérték!*

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob...

Szóval csapda. Hogy miért is volt csapda, azon Gordonnak jelen pillanatban nem volt ideje eltűnődni. Mindenesetre ezen a hosszabb folyosón ládákat halmoztak fel, és többük oldalán egyforma, fekete téglatestek voltak rögzítve, melyek a folyosó szemközti fala felé néztek.

Közelebb ment, hogy alaposabban megvizsgálhasson egy ilyet, ekkor látta, hogy a közepén van egy nagy lencse, aminek láttán valami azt súgta neki, hogy az egy lézer-emitter.

"Breda 1999-B lézer-gyújtású akna; a lézersugarat egyszerű távolságmérésre használva állítja be magát egy adott távolságra, ha ez megnő, vagy lecsökken, az akna felrobban."

Már megint... De az ajtón túlról hallható dörömbölés nem hagyott más lehetőséget: átjutni a csapdán, vagy...

- Harcolni!

Miért is ne? Hiszen képes lett volna... Dehogyan lett volna! Hiszen épp az imént ájult el, miután megölte az egyiküket, és ez csak a legutóbbi jele volt ismeretlen eredetű harci képzése megbízhatatlanságának. Úgyhogy jobb, ha nem kísérti a sorsot, ahhoz túlzottan rosszak voltak az esélyek. Ígyhát leguggolt az első ládánál, és átkúszott az első sugár alatt.

A francha! Az első után ott volt a következő, de ez alatt már nem lehetett átkúszni, ahhoz túl alacsonyra tették. Viszont felnézve megállapíthatta, hogy fel tud állni, bár a hely elég szűk volt.

Lassan, minden mozdulatot megfontolva beügyeskedte magát a két láthatatlan sugár közé. Azt kívánta, bár volna valami sugárérzékelője, vagy legalább egy marék krétapora... De egyik sem volt, így csak a megérzéseire hagyatkozhatott.

Az alacsonyan levő akna fölött volt egy másik is, körülbelül fejmagasságban. Kissé meghajította magát, vigyázva, nehogy hátsó felével megszakítsa a mögötte levő sugarat, és átlépett az alul levő, és a valamivel magasabban húzódó sugár közötti résen.

Phú! Ezzel a folyosó fele meg is volna.

A dörömbölés ekkorra megszűnt, ez vagy azt jelentette, hogy a katonák kerülő utat találtak, vagy a robbantóosztagot várják. Bármelyik variáció legyen is, nem sok jóval kecsegtetett.

A következő sugár túl magas volt ahhoz, hogy átléphesse, ezért megint kúsznia kellett. Azonban nagyon kevés hely volt az új, és a két mögötte levő sugár között. Jobbra fordult, a ládák felé, és megpróbált a lehető legegyszerűbben leguggolni, mindkét vállával csak milliméterekkel kerülve el a sugarakat.

- Lassan...

Kicsit el kellett fordítania a törzsét balra, hogy a vállai átférjenek.

- Lassan...

Végül négykézlábra ereszkedve, verejtéktől gyöngyöző arccal sikerült átjutnia a sugár alatt.

Körülnézett, de nem látott több aknát, úgy látszik, átjutott.

Hú... Ez nem semmi volt.

A háta mögött ekkor figyelmeztető füttyjel hallatszott. A katonák átváltottak a B tervre?

Újabb füttyjel, mire futásnak eredt. Ám rémülten vette észre, hogy volt még egy akna, elrejtve a ládák között, amelynek sugarát most megszakította, és a helyiség a következő pillanatban tomboló, tüzes pokollá változott.

A robbanás még ebből a távolságból is hatalmasnak hangzott, a katonák valami nagyot robbanthattak fel odabent.

És képtelenség volt, hogy az a férfi túlélhette ezt. Elkönnyvelhető egy újabb veszteség.

- Meg... Meghalt?

- *Ha meg is halt, nincs időnk meggyászolni. Folytasd a feladatot.*

- De ez... Így annyira... Igazságtalan... - hallatszott a valahogy fakóvá vált hang.

- *Igen, az. De most már igazán nem tehetsz semmit.*

- Igen... Igazad van. – mondta az alak, majd nagy levegőt vett, és újra futásra váltott, - Azt még mindig nem értem, hogy került ide egy HEV. Ebben a szektorban egynek sem szabadna lennie, az enyémen kívül.

- *Ráadásul egy narancs-fekete... Igazad van, ez tényleg különös. De ami a lényeg, rajta már nem segíthetünk, úgyhogy jobb lesz odébbállni. Miután megszabadulsz azoktól a kellemetlenkedőktől, már nem lesz messze a felszín.*

Ezután egy pillanatnyi szünet következett.

- *Megtalálod... A kiutat.*

**BOOP* *BOOP* "Figyelem: a reaktív pajzs kimerült. Kérem, sürgősen keresse fel a legközelebbi HEV-töltő állomást. Páncélzat állapot: száz százalék."*

Mintha nem lett volna így is elég baja. Miközben a betonport rázva ki a hajából, felállt, megérezte a vér ízét a szájában. A pajzs nélkül szinte védtelenné vált, és bár a páncélzat kibírt még egy kis gyötrést, csak egy jól irányzott fejlövés, és szép álmokat, doktor Freeman.

Hátranézett: hát, legalább a hét lézerakna, és a vágótöltet együttes robbanása miatt lezáródott második szakaszajtó is hátráltatja majd egy kicsit a katonákat.

Remélte, eléggé ahhoz, hogy egerutat nyerjen. De merre meneküljön? Túl sok volt a nehézség... Már megint. Egyelőre jobb, ha csak a dolog első felére koncentrálnak, az volt a legsürgetőbb.

Gyorsan körbekémlelt az újabb folyosón, aminek elején állt. Az itteni végén a padló és a plafon kissé bekormozódott és itt-ott megrepedt a robbanásoktól, de ezen kívül végig majdnem üres volt, eltekintve egy háromlábú, kameraállvány-szerű valamitől az egyik sarokban. De hát mire is számíthat az ember egy raktárházban: gyakorlatilag bármit tarthattak itt.

Átnézett a folyosó másik végébe, és ott jóval kevesebb ládát látott, mint ott, amerről jött, de persze ettől még lehetett ugyanolyan veszélyes környék. Mivel a falak alapos vizsgálata nem fedett fel további aknákat, végül óvatosan nekiindult.

Körülbelül félúton járhatott, mikor rövid sípszót halott. Na ne...

Rövid zümmögő hang, majd a feléje repülő golyók füttyülése. Remek! Nekilódult, és a hasán landolva vetette be magát két alacsonyabb láda közé. A lövések azonnal abbamaradtak, helyettük halk, ismétlődő sípjelek hallatszottak a folyosó mindkét vége felől.

Óvatosan felemelkedett, és kikukucskált az egyik láda pereme fölött a folyosó távoli vége felé. Ott is állt egy kamera-háromláb, valami olyasmivel a tetején, amit innen akár kamerának is lehetett nézni, azonban ahhoz túl gyorsan pásztázott jobbra-balra, hogy tényleg az legyen.

"PP-39 kilencmilliméteres mozgáskövető kamera-géppuska, mozgáskapcsolóval, és kiegészítő gránátvetővel, ami jelenleg nincs felszerelve."

Csodálatos. És most mi lesz? Idegesen fújtatva bámulta a padlót maga alatt, miközben igyekezett kigondolni valami tervet. A futás, pajzs hiányában, kiesett. Lehet, hogy a puskával szét tudná löni őket? Elképzelhető, de közben a géppuskák lövedékei ledarálnák, mert ahhoz ki kellene bújni a fedezékből. Nem is beszélve a távolság miatti mozgásenergia-veszteségről, és sörétszóródásról...

Micsoda technikai kifejezések. Azt persze tudta, mi a mozgásenergia-veszteség, de arról fogalma sem volt, és éppen ezért kíváncsi is lett volna rá, mi az a sörétszóródás.

Közben kihúzta a biztosítószeget egy gránátból, és lendületes mozdulattal áthajította a láda fölött.

- Hé...?

Megbízható volt, vagy sem, 'rossz énje' ezúttal pont a legjobbkor vette át az irányítást, mert a gránátok egyszerűen eszébe sem jutottak.

A sípolás abbamaradt, és megint lövedékek árasztották el a levegőt, a robbanóeszközt véve célba. Gordon igyekezett minél jobban meglapulni, mikor a gránát felrobbant.

- Alfa vezér, szem elöl tévesztettük a kék HEV-st.

- Keressék tovább. Bárki is az, nem agyas, ez már biztos.

- És a narancssárga ruhás fickó? Ő is közülük való lehet, uram?

Az már kicsit abszurd volna... Bár elég talpraesett alaknak tűnt.

Legalábbis ahhoz pusztán szerencsénél több kell, hogy valaki túléljen egy vágótöltetet, meg egy lézer-aknákkal teli folyosót. Ahhoz minimum a folyosó másik végében kellett már lennie, mikor a robbanás történt.

Ügyességet követelt volna átjutni az aknákon. Nem is keveset.

- Vigyék a felszínre, kihallgatni.

Ha egy kis szerencsájuk van, még mindig a között a két láda között lapul, ahol a kamera-géppuskák képein a legutóbb látszott.

A sípolás folytatódott, és kevés füst szállt fel a folyosó végéből.

Megint kikémlelt a láda fölött, és egy nagy fekete foltot látott a kamera-géppuska előtt néhány méterrel a földön, a fegyver viszont továbbra is bőszen pásztázott. A gránát mellément, vagy a lövedékek robbantották fel. A francba!

A következő azonban már ott is volt a kezében. De ezúttal felegyenesedett, így bekerülve a fegyverek látóterébe, eldobta a gránátot, majd lebukott, egy pillanattal azelőtt, hogy az első sorozatnyi lövedék elzúgott fölötte.

Újabb, az előzőnél nagyobb robbanás, és megint némi füst.

Újra kikukucskált, bár nem nagyon reménykedett. A sűrű fekete füst azonban most teljesen eltakarta a kamera-géppuskát, és mikor végül felszállt, láthatta, hogy a fegyver egy kupac fémszemétté változott.

- Ez az!

Máris sokkal lelkesebb volt, miközben azon vette észre magát, hogy megfordul, és felkészül a következő dobásra, ezúttal a folyosó elején levő fegyvert véve célba.

A biztosítószeg halk csendülése a földön, a géppuska hangja, egy robbanás, majd csend, és szállongó füst. Kettő-null a javára.

'Hehehe... Come get many!' Nem, nem így volt. 'Come get any?' Nem! 'Come get none? Bah...' Túl izgatott volt ahhoz, hogy jobban eltöprengjen a dolgon, inkább útnak indult a folyosón.

Legyőzhetetlennek érezte magát. Nem állhat útjába semmi. Egyszerűen semmi!

- Fedezékbe. Öt másodperc a robbantásig!

A rohadtak... Immár nyolcra emelkedett a veszteségek száma: egyet a narancsszín ruhás agyas csapott szét, hármat meg a kék ruhás kapott el, mikor elkezdett gránátokat dobálni.

És amilyen szerencsájuk van, az az öt embere, akiket a robbantató után küldött, hogy derítsék ki, mi van a láda között, még a végén azzal tér vissza, hogy az is férfi.

Hogy a pokolban találják meg így a célpontot?! Nem volt több ötlete.

A rádióból robbanás hallatszott, majd: - Mozgás, befelé! – végül lövöldözés hangja, vagyis észrevették a betolakodót.

De hát hogy a fenében élhette túl még *ezt* is? Egy karcolás nélkül sétált át annyi robbanóanyag között, amivel egy harckocsit is el lehet intézni, aztán meg kiiktatta mindkét

géppuskát. Legalábbis azok az egyik pillanatban még rendesen továbbították a másodpercenkénti egy képet, aztán meg semmit.

Soha ne becsülj alá egy agyast... Titokban már azt remélte, hogy a fickó valójában valami csaj, álszakállal és bajusszal. Mennyivel könnyebb lett volna a helyzetük, ha tényleg így van...

Verje meg az isten, rakásra!

A tűszakaszajtót berobbantották, Gordon pedig rémülten menekült, most éppen egy lépcsősoron sietett felfelé. Na ennyit a bátorságról.

Azt viszont nem igazán tudta, merre tart tulajdonképpen, mert a térkép, amit kapott, nem mutatta elég részletesen a raktárház területét ahhoz, hogy a ruha ki tudjon dolgozni egy optimális útvonalat rajta keresztül.

De legalább a felszínre vezető lift látszott rajta, és nem is volt messze.

Mikor a forduló után elindult a következő lépcsősoron, látta, hogy az az utolsó, utána pedig egy rövid folyosó vezet egy újabbhoz azok közül a zajos fémgalériák közül, ami itt egy nagyobb terem falán futott körbe, úgy hat méterre a padlótól.

Benézve füstöt, és romokat látott azon az oldalon, ami fölött ő is állt, átellenben pedig azt a katonát, akit ő intézett el valamivel korábban. És bár azóta ki tudja honnan, további halottak is kerültek a helyiségbe, az kétségtelenül ugyanaz volt, amiben már járt egyszer.

Sokáig töprengeni azonban nem volt ideje, mert mögötte minden másodperccel egyre közelebb hallatszottak a bakancsok. Nekiiramodott hát, és nagy csattogással átvágva a galérián, berontott a túloldalon levő egyetlen ajtón.

Azon túl három irányba indulhatott tovább. Melyiket válassza?

Ekkor a bakancsosok is megkezdtek a fémlemez-koncertet; már nagyon közel jártak!

Végül bevetette magát a bal oldali folyosóba, csak akkor véve elő a térképet, mikor már jócskán előrehaladt benne.

Rosszul választott... Nem, ez a helyes irány. Vagy mégsem? Túl sok volt a zavaró tényező ahhoz, hogy nyugodtan áttanulmányozhassa a térképet, és a mögötte kicsapódó ajtó hangja sem nyugtatta meg különösebben.

Megint futásnak eredt, és az első kereszteződésben teljesen véletlenszerűen jobbra fordult, megkerült egy ládát, majd vállal nekirontva benyomott egy biztonsági ajtót, ami a folyosó végét zárta el. A fegyverek épp akkor ropogtak fel mögötte, de el is hallgattak rögtön, mikor kikerült a tűzvonalból.

Viszont csapdába esett. Arról a galériáról, amire kijutott, nem volt lejáró, mert azt a nagyjából tizenkét méteres szakaszt, ami a lefelé vezető létrához vezetett, valami miatt felrobbantották, és a maradványai jó tíz méterre odalent heverték a földön.

A lövöldözés nem folytatódott; a katonák valószínűleg tudták, hogy zsákutcában van, és most jönnek érte.

Zsákutca volna...? Megint lenézett a korlát fölött, majd átmászott rajta, becélozta magát, és leugrott. Ez valakinek most nagyon fájni fog...

Folytatása következik...